

Kammerater reiste bort, skrev han paa samme Tid eller umiddelbart efter et privat Brev til den Høifcommanderende ved Løihuset angaaende Grundene til, at han ikke fulgte med. Det er oplyst, at nysnævnte Embedsmand har modtaget et saadant Brev, skøndt det senere er bortkommet for ham (Ma!). Det forekommer mig at være et meget vigtigt Moment med Hensyn til den Paagældendes Forhold ved at forblive i Rendsborg.

Krigsministeren: Det forholder sig fuldkommen rigtigt, som den høitærede Finantsminister har oplyst, at Major Kosoed strax efter Oprørets Udbrud tilfrev Oberst Wedelfeldt her i Byen. Denne Sidste er derefter bleven affordret det nævnte Brev af Krigsretscommissionen, og har i den Anledning skriftligt svaret Overauditeur Lange, som fungerede i Commissionen, blandt Andet saaledes: „Jeg skal fremdeles tillade mig at meddele, at Majorens Brev ankom i de Dage, da man her havde faa overordentlig travlt med Udrustninger af Krigsmateriale, hvilket foraaarsagede, at det forkom, uden at jeg senere har været istand til at skaffe det tilveie.“ Brevet er imidlertid senere tilveiebragt. (Flere Stemmer: Hvad indeholder det da?) Ja, jeg maa beklage, at jeg ikke i dette Dieblit kan finde det i Acterne, men, saasnuart jeg finder det, skal jeg oplæse dets Indhold. Efter hvad jeg erindrer, kan jeg imidlertid strax referere, at det indeholdt stor Bellagelse over Tilstanden i Hertugdømmerne, at Majoren var syg og endelig en Anmodning til Oberst Wedelfeldt om at anbefale ham (Majoren) til Generalmajor Bauditz, hvilket Oberst Wedelfeldt ogsaa strax gjorde ved at forelægge denne Sidste Kosoeds Brev.

Mourad: Der er jo her aldeles ikke Spørgsmaal om at nægte den paagældende Embedsmand Pension, men Spørgsmaalet er blot, om ikke hans Pension bør bestemmes ved en særegen Lov. I denne Henseende troer jeg, at man, naar man gjør sig bekendt med Sagen, vil kunne forstaae, at Udvalget har antaget, at der for Regjeringen var Anledning til at foreslaae den paagældende Mand's Pension bestemt ved en særegen Lov, i Henhold til Pensionslovens § 6, hvis væsentlige Indhold maa antages at være, at, naar en Embeds-

mand ved sit eget Forhold forskylder sin Afsked, skal hans Pension bestemmes ved Lov. Det forekommer mig, at man, efter Alt, hvad der foreligger, maa være berettiget til at antage, at den heromhandlede Mand ved sit eget Forhold har forskyldt sin Afsked. Der foreligger saaledes en Indstilling fra Generalauditeuren, hvori det hedder, at den Paagældendes Opførsel har været af den Bessaffenhed, at det vilde være misligt igjen at ansætte ham, ligesom det ogsaa foreligger, at efter den Tid er han ikke kommen ind i Nummer og har ikke oppebaaret sin fulde Gage, men er vedbleven at være suspenderet, og at umiddelbart ovenpaa Suspensionstiden er fulgt Indstillingen om hans Afskedigelse med Pension.

I Henhold til alt Dette, troer jeg, at man i dette Tilfælde ikke let kan pensionere den Vedkommende efter de almindelige Regler.

Der foreligger, som sagt, en Indstilling fra vedkommende Autoritet om, at der er Anledning til at give den omtalte Embedsmand hans Afsked; der foreligger, at han er bleven suspenderet, og der foreligger at Suspensionen er vedbleven i en temmelig lang Tid, nemlig ligesom fra Indstillingen er kommen fra Generalauditeuren og indtil hans Afskedigelse. Disse er de væsentlige Grunde, der have motiveret Udvalgets Indstilling, uden at man iøvrigt noget Dieblit har været blind for hvad der kan tale til Undskyldning for den udviste Mangel paa Conduite. Det har, som sagt, ingenlunde været Udvalgets Mening at yttre sig for en ubetinget Nægtelse af Pension, men kun at yttre sig imod, at Pensionslovens § 6 ikke her er bragt til Anvendelse.

Finantsministeren: Ja, dersom Pensionslovens § 6 virkelig indeholdt det, som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Mourad) mener, at der skal være dens sande Betydning, saa stod Sagen anderledes; men det indeholder Pensionslovens § 6 ikke. Var det nemlig Tilfældet, saa havde den ærede Rigsdagsmand med sin Skarpsindighed nok indseet, at han ikke havde behøvet at recurrere til en Argumentation, støttet paa hvad den omhandlede Paragraph's væsentlige Indhold maa antages at være. „Nei, lad os holde os til, hvad der virkelig